

प्रत्यभात्यतिभातं ॥ दुष्कृतं कर्म मुनिकुमारवधरूपं ॥ शब्दमेव लक्ष्यदेशस्थं प्राप्य विध्यतीति शब्दवेधी ॥ ४ ॥ अमनादुर्मनाः तेन शोकेन मुनिकुमारवधजेन शोकेन ॥
 ॥ ५ ॥ अवाङ्मुखः स्वकृततदप्रियस्मरणालुज्जया ॥ ६ ॥ परेष्वपि शत्रुष्वपि ॥ ७ ॥ विमृशमानानां जानतीनां ॥ ८ ॥ दृष्टौ लोके परावरावुत्कर्षापकर्षौ ययासा ॥ अपक्व
 ष्टापि भर्तारमेवं वदन्तीति भावः ॥ ९ ॥ प्रणाली प्रासादादौ जलनिर्गममार्गः ॥ नवोदकं वर्षजलं ॥ १० ॥ स्वानुनयाय राज्ञा कृतं राज्ञो जलिं पाणिभ्यां गृहीत्वा पद्ममिव मूर्ध्नि
 तस्य चिंतयमानस्य प्रत्यभात्कर्मदुष्कृतं ॥ यदनेन कृतं पूर्वमज्ञानाच्छब्दवेधिना ॥ ४ ॥ अमनास्तेन शोकेन रामशोकेन च प्रभुः ॥ द्वाभ्या
 मपि महाराजः शोकाभ्यामभितप्यते ॥ ५ ॥ दत्तमानस्तु शोकाभ्यां कौसल्यामाह दुःखितः ॥ वेपमानो जलिं कृत्वा प्रसादार्थं मवाङ्मुखः
 ॥ ६ ॥ प्रसादयेत्वां कौसल्ये रचितो यं मया जलिः ॥ वत्सला चानृशं सा च त्वं हि नित्यं परेष्वपि ॥ ७ ॥ भर्तारुखलुनारीणां गुणवान्निर्गुणोपि
 वा ॥ धर्मं विमृशमानानां प्रत्यक्षं देवि देवतं ॥ ८ ॥ सा त्वं धर्मपरा नित्यं दृष्टलोकपरावरा ॥ नार्हसे विप्रियं वक्तुं दुःखितापि सुदुःखितं ॥ ९ ॥ त
 द्वाक्यं करुणं राज्ञः श्रुत्वा दीनस्य भाषितं ॥ कौसल्या व्यसृजद्वाप्यं प्रणालीवनवोदकं ॥ १० ॥ सामूर्ध्नि वध्वारुदतीराज्ञः पद्ममिवांजलिं ॥
 संभ्रमादब्रवीच्च स्ता त्वरमाणा क्षरं वचः ॥ ११ ॥ प्रसीद शिरसा याचे भूमौ निपतितास्मि ते ॥ याचितास्मि हता देवक्षंतं व्याहं न हित्व या
 ॥ १२ ॥ नैपाहि सास्त्री भवति श्लाघनीयेन धीमता ॥ उभयोर्लोकयोर्लोकैः पत्यायासं प्रसाद्यते ॥ १३ ॥ जानामि धर्मं धर्मज्ञत्वां जाने सत्यवा
 दिनां ॥ पुत्रशोकार्त्तया तत्तु मया किमपि भाषितं ॥ १४ ॥ बंध्वा रुदती च स्ता अहमपि कैकेयीवत् पतिशोककारिवचनादिकं प्राप्तवतीति भीता संभ्रमाद्वाज्ञि अ
 त्यादरात् वच आह ॥ ११ ॥ भूमौ निपतितास्मि साष्टांगं प्रणमामि ॥ हे देव त्वया याचिताहं अनुनीताहं हतास्मि ईश्वरेऽस्मितव्यैव परीत्य स्यान्त्याय्यत्वात् ॥ अतस्त्वया क्षं
 तव्या न किंतु दासीवत्प्रहृतव्येत्यर्थः ॥ १२ ॥ एषा हि लोके सास्त्री कुलस्त्री न भवति या उभयोर्लोकयोः श्लाघनीयेन पत्या संप्रसाद्यते ॥ १३ ॥ किमपि अत्यनुचि
 तं भाषितं तत्क्षंतव्यमिति शेषः ॥ १४ ॥